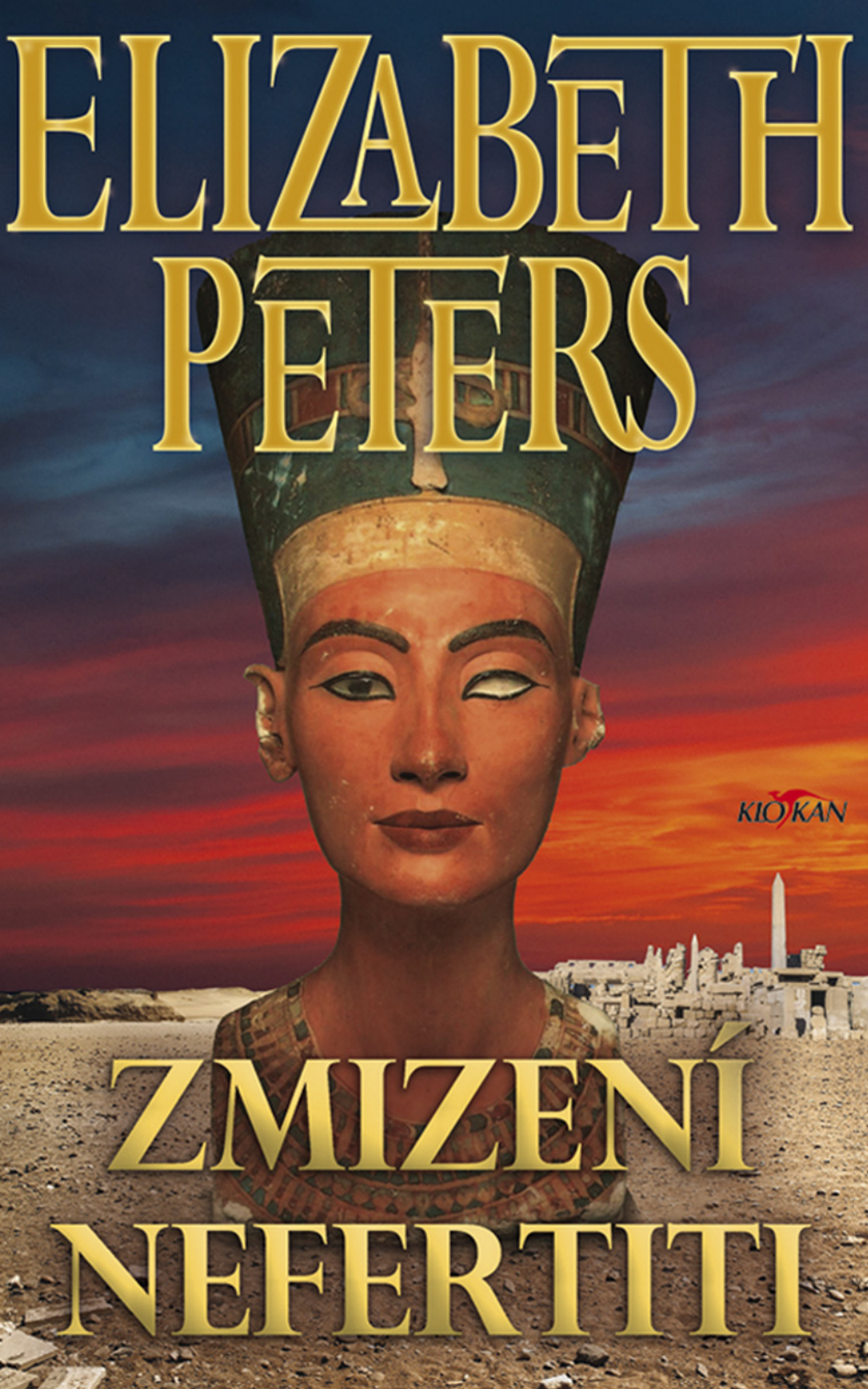

ELIZABETH
PETERS

KIOKAN

ZMIZENI
NEFERTITI

Copyright © 2017 by MPM Manor, Inc.

All rights reserved.

Translation © Hana Černá 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu The Painted Queen

přeložila Hana Černá

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-888-1

JEDNA

ALEXANDRIJSKÝ PŘÍSTAV nabízí úchvatný výhled na panorama bílých domů s červenou střechou v rámu azurově modré oblohy a moře. Nenavštívila jsem Alexandrii poprvé, proto vím, že zdi domků jsou umazané od bláta a poničené hrubými čmáranicemi a na ulicích se člověk brodí po kotníky v příšerně páchnoucích odpadcích. Vždycky jsem si velice přála, abychom město opustili co nejdříve.

Nicméně mou úzkost pokaždé rozptýlilo vřelé přivítání místních. Informace o našem příjezdu se rozšiřovala prostřednictvím mně záhadné komunikační sítě operující v Egyptě – ještě jsme byli na lodi, když k nám doléhaly nadšené výkřiky. „*As-salám 'alajkum*, Mistře kleteb. *Marhaba, ja Sitt Hakim!*“

Egyptané milují přezdívky a tu Emersonovu jistě netřeba vysvětlovat. Odjakživa tvrdím, a budu tvrdit, že manžel je nejvýznamnější egyptolog devatenáctého století (po Kristu), a ačkoli současné století je v plenkách, nepochybuju, že si Emerson svou pověst udrží. Jeho fyzická konstituce dokonale ladí s intelektem, prolétlo mi hlavou, když se postavil vedle mě k zábradlí. Vítr mu cuchal hustou černou hřívu a safírově modré oči jiskřily vzrušením. Hodlali jsme totiž pokračovat ve vykopávkách v obzvlášť

zajímavé lokalitě, již jsme museli v předešlé sezoně neplánovaně opustit.

Mé jméno Sitt Hakim znamená „paní doktorka“. Sice jsem nestudovala medicínu, nicméně jsem docela šikovná ošetřovatelka. Manželova trefná poznámka: *Když někomu poručíš žít, neodvází se zemřít*, byla nepochybně míněna sarkasticky, přesto v sobě skrývá zrnko pravdy. Pro zotavení je zásadní pozitivní přístup a důvěra k ošetřovateli.

Ale to jsem poněkud odbočila.

Emerson halasně reagoval na uctivé pozdravy pochybných „starých kamarádů“, kterých měl podle mého soudu příliš mnoho. Já jsem žoviálně mávala slunečníkem a bavila se, když členové vítacího výboru prozřetelně couvli o pár kroků. Nemálo pověřčivých místních totiž považovalo můj parazol za pomůcku s kouzelnou mocí. Nepopírám, že se stal užitečnou zbraní nejen proto, že oběť ránu slunečníkem nečekala, ale hlavně z důvodu konstrukce. Všechny slunečníky jsem si dala vyrobit podle svých specifických potřeb – s pevnou ocelovou špicí.

V doprovodu několika Emersonových obdivovatelů, jejichž oddanost nebyla zas natolik hluboká, aby od něho nepřijali štědrý bakšiš, jsme se zavazadly nastoupili do vlaku do Káhiry. Na káhirském nádraží jsme se stali hlavními protagonisty vítacího týátru jako v Alexandrii. Nechápu, jak se mohla zpráva o našem příjezdu rozšířit tak rychle, protože nás na nástupišti očekávalo několik Emersonových přátel. Smířila jsem se s nevyhnutelným zpožděním, když tu se hloučkem prodrál mladý muž ve formálním dopoledním obleku. „Profesor Emerson?“ oslovil manžela. Pozastavila jsem se nad neznalostí toho člověka, protože Emersonovu vysokou, statnou postavu znal celý Egypt. „Posílá mě pan Maspero s prosbou, zda mu prokážete tu laskavost a co nejdřív se za ním zastavíte,“ pokračoval muž.

„Ach Bože, co jsi zas provedl?“ zvolala jsem. Emersonův komplikovaný vztah s ředitelem Kanceláře pro dohled nad archeologickým průzkumem mé zděšení ospravedlňuje. Jakmile jsem postřehla, jak se manželovi zablýskalo v očích a bojovně vysunul bradu, pokračovala jsem. „Jakým blahým skutkem sis vysloužil pochvalu pana Masperoa? Nepochybuju totiž, že se ti chystá poblahopřát, nebo tě dokonce i požádat o pomoc při řešení –“

Emerson mě zarazil hlasitým zakašláním. Nezbylo mi než uznat, že jsem to s komentářem poněkud přehnala.

„Sdělte panu Masperovi, že se dostavím, jakmile se ubytujeme a odpočineme si po dlouhé cestě,“ požádal Emerson toho chlapíka tónem nepřipouštějícím diskusi. Mladý muž se po zdvořilé úkloně odporoučel.

Emerson se otočil ke mně.

„Peabodyová, vážně se musíš zsměšňovat těmi svými nekonečnými komentáři? Otravný Francouz nestál za víc než strohé přikývnutí a ledový pohled.“

V té souvislosti dodávám, že Emerson neměl nic proti Francouzům, kteří dostali povolení mít nadále pod kontrolou oddělení archeologických nálezů poté, co Britové převzali jiná vládní oddělení. Emerson posuzuje většinu lidí nestranně a s upřímnou kritičností: archeology, kteří zdaleka nedosahují jeho úrovně (tedy většina z nich), byrokraty, turisty a novináře, jakož i úředníky z Kanceláře pro dohled nad archeologickým průzkumem.

„Emersone,“ dotkla jsem se jeho paže, „co se týká ubytování, to na parníku –“

„Nevyhovovalo ti? V tom případě si, drahá, zasloužíš strávit pár dnů v hotelu Shepherd.“

Přesně tohle jsem měla v úmyslu, pouze jsem se obávala, že budu manžela muset dost přemlouvat, protože elegantní hotely nesnáší. Naše loď byla ještě v Luxoru, ale jak znám svého muže, navrhl by ubytovat se u nějakého

známého nebo v obvyčejnějším – tedy méně čistém – hotelu. Proto mě nečekaně velkorysý návrh upřímně dojal. Řekla jsem to Emersonovi a láskyplně mu stiskla ruku.

V recepci nás přivítali jako vážené hosty a po krátkém čekání, kdy pohotově přestěhovali hosty do jiného pokoje, jsme byli uvedeni do našeho obvyklého apartmá.

„No,“ zadíval se Emerson na hromadu zavazadel, co bylo třeba vybalit, „asi se vydám za Masperoem. Je nezdvořilé nechat ho čekat.“

Emerson neumí úspěšně používat triky a úskoky. Nevzpomínám si, že by někdy dbal na to, aby pana Masperoa neurazil.

„Emersone, máš snad v úmyslu navštívit Masperoa beze mě?“ otázala jsem se.

Místo aby celkem oprávněně namítl, že mé jméno při pozvání nepadlo, důrazně mě napomenul, ať nezveličuju a že návštěvu klidně odloží. Své rozhodnutí doplnil tolikerym zaklením, že jsem si o jeho vážnosti nedovolila pochybovat. „Tak se aspoň zajdu projít a podívám se ke starým známým,“ řekl. „Poradíš si sama?“

Upřela jsem na něho překvapený pohled. „Proč ne, drahý? Co by se mi tady mohlo stát?“

Vzala jsem houbu, osušku, mýdlo a odebrala jsem se do koupelny napustit vanu. Za chvíli stoupaly ke stropu chomáče horké páry a voňavá lázeň mě bubláním vábila jak bájně Sirény. Se spokojeným vydechnutím jsem se do ní ponořila až po uši.

Před několika lety hotel Shepherd nestačil vyhovět všem zájemcům o ubytování, proto byly některé koupelny přestavěné na pokoje a dveře vedly rovnou do chodby. Nepřemýšlela jsem o této nevýhodě až do okamžiku, kdy se dveře otevřely a dovnitř vtrhl statný muž.

V prvním okamžiku mě nezahlédl, protože vana byla umístěna ve výklenku, kam nebylo ode dveří vidět, poskytl

mi tak chvilku, abych si ho důkladně prohlédla. Stál tam poněkud dezorientovaný, otáčel se na všechny strany. Na to, že byl skutečně těžká váha hrubých rysů a s mozolnatýma rukama, měl tvrdový plášť i kalhoty velmi elegantní. Jediným neobvyklým prvkem na jeho zjevu byl monokl ve zlaté obroučce posazený na levém oku.

Muž nebyl ozbrojený, patrně považoval za zbytečné jít do koupelny se zbraní. Odjakživa jsem zastávala názor, že nejlepší obranou je pohotový a prudký útok, bohužel má momentální pozice mi zabránila v akci. Jedinou zbraní byla kostka mýdla, houba a ručník. Hustá koupelová pěna bezpečně zakrývala mou nahotu. Ještě stále jsem zvažovala strategii, když muž udělal dva kroky a spatřil mě. Zvedl ruce a s prsty hrozivě roztaženými jako dravčí pařáty mě obdařil drsným a současně poněkud přiblblým úsměvem. „Vy!“

„Pane,“ oslovila jsem ho ledovým tónem, „patrně jste přehlédl, že je zde obsazeno. Ihned odejděte.“

Jeho odpověď byla pozoruhodná stejně jako jeho zjevení. Jednou rukou se dotkl hrdla, zasípal: „Vražda!“ a skácel se.

Ve stejném okamžiku se ve dveřích objevil Ali, člen ochranky, jejíž povinností je patrolovat na chodbách, nasměrovat hosty do správného pokoje a zabránit rušení jejich klidu během pobytu. Zůstal stát vyjevený, s ústy dokořán.

„Co to má znamenat, Ali?“ obrátila jsem se na něho podrážděně, jakmile vstoupil. „Jak se sem ten vetřelec dostal? Kde jsi byl?“

Odpověděl podle mého očekávání – věnoval se jinému návštěvníkovi a muže si nevšiml.

„Okamžitě zavolej hoteliéra,“ nařídila jsem.

„Ale na podlaze je to tělo, paní –“

„Jdi a zavři za sebou dveře!“

Vylezla jsem z vany a navlékla si župan a bačkory. Nepochybovala jsem, že muž je mrtvý (v diagnóze mě utvrdila střenka nože zapíchnutého v zádech), ale považovala jsem za svou povinnost přesvědčit se, zda mu přece jen nemůžu nějak pomoci.

Marně jsem se pokoušela nahmatat puls. Nemýlila jsem se – vetřelec byl po smrti. Chystala jsem se prohlédnout kapsy tvídového pláště, když se dveře rozlétly a za skupinkou zvědavců čouhala Emersonova ramena a hlava. Zpráva o vraždě se rozlétla neuvěřitelnou rychlostí, Ali patrně cestou do přízemí hlasitě lamentoval. Lidé do sebe šťouchali, postrkovali se a ozývaly podrážděné poznámky, když vtom je překřičel Emersonův zvučný hlas. „Z cesty, čumilové! Nevíte, kdo jsem?“

Nikdo ho neznal, nebo jim na něm nezáleželo; dav se rychle zvětšoval. Emerson vypadal rozčileně, ve tváři rudý a zadýchaný, ale kupodivu se dokonale ovládal. „K čertu,“ bručel, „co zas vyvádíš, Peabodyová? Kdo je ten muž na podlaze? Známe ho?“

„Neřekla bych, Emerson. Právě jsem mu chtěla prohledat kapsy, jestli nenajdu nějaké doklady.“

„Dovol, Peabodyová...“ Odstrčil mě a otočil tělo na bok. Rysy tváře strnuly do posmrtného šklebu, oči připomínaly dva temné oblázky.

„Hmm,“ mumlal Emerson při vyprazdňování kapes. „Bankovky, účtenky... a tohle.“

Na kousku tvrdého papíru velikosti obyčejné vizitky bylo rukou napsáno jediné slovo.

„Jidáš,“ přečetli jsme s Emersonem jednohlasně.

„Co to, sakra, znamená?“ zamračil se manžel.

„Že by obvinění?“ napadlo mě. „Jidáš zradil Ježíše. Pokud si pamatuju, nikoho jsem nezradila.“

„Tady je další zvláštní věc... Vypadá to na monokl,“ pokračoval Emerson.

„Měl ho nasazený, když vešel,“ vysvětlila jsem. „Asi mu při pádu spadl z nosu.“

Manžel si dřepł na paty a zadíval se na mě. „Myslím, že to je poprvé, co jsem slyšel o zločinci s monoklem. Nesedí mi k němu. Monokly přece nosí spíš aristokrati, ne?“

„Je to znak tajného společenství, Emersone,“ řekla jsem.

„Tajného společenství??“ zvolal Emerson. (Dva otazníky jen chabě naznačují důraznost manželovy otázky.)

„Zavři dveře, Emersone,“ kývla jsem znechuceně ke skupince zvědavců. Pak jsem pokračovala. „Nikdy předtím jsem toho člověka neviděla, z čehož usuzuju, že ho někdo najal, aby mě přinejmenším jednou provždy zneškodnil. Jednou provždy, Emersone. Chápeš? A pokud jde o ten monokl, víš stejně dobře jako já, jak jsou v dnešní době výjimečné. Dokonce ani soudci je už nenosí. V tomhle případě jistě slouží jako poznávací znamení mezi jednotlivými členy tajného společenství.“

„Znovu se ptám,“ zazněl hlas z chodby, „zavolá někdo konečně policii?“

Pan Baehler, majitel hotelu, vstoupil do pokoje. Při pohledu na tělo zoufale zasténal. „Proboha, opět paní Peabodyová!“

Jeho nárazka mě popudila. „Ujišťuju vás, pane Baehlere, že mě nijak netěší, když se v mé blízkosti vraždí. Volal jste policii?“

„Někdo to už zařídil,“ povzdechl si nešťastný hoteliér. Majitelé luxusních hotelů raději řešili problémy bez strážců zákona, bohužel v tomto případě to nepřipadalo v úvahu. Hluk na chodbách napovídal, že počet zvědavců se zvětšuje.

„Rychle do pokoje, Peabodyová,“ pobídl mě manžel. „Už slyším těžké kroky mužů zákona. „Pokusíme se je co nejdéle odrážet. Převlékní se laskavě do vhodnějšího oděvu.“

Poté zajistil dveře zástrčkou a vrátili jsme se do obýváku probrat, co bych si měla obléknout. Má garderoba

obsahovala mimo jiné nové šaty, které jsem si kvůli Emersonovi chtěla obléknout – šarlatové s černými puntíky, bohatě zdobené černou krajkou. Nakonec jsem usoudila, že pokud se bude den vyvíjet ve stejném stylu, je moudré vyjít událostem vstříc připravená a ozbrojená.

Můj pracovní oblek, sezonu co sezonu zdokonalovaný, sestával z pevných bot, kalhotové sukně přiměřené délky, haleny a blejzru s mnoha praktickými kapsami a koženého opasku s poutky na veškeré potřebné pracovní nástroje. Emerson mě přesvědčil, abych se pro dnešek opasku vzdala, protože pomůcky stále cinkají a navíc některé mají ostré hrany. Musela jsem se tedy spokojit se slunečníkem. Emerson probíral papíry, co vytáhl z kapes pláště zavražděného.

„Posaď se, Peabodyová.“ Posunul se na kanapi a udělal mi místo. „Provedla jsi něco v poslední době?“ vyrukoval na mě

„Prosím, Emersone?“

„Je dost brzy, aby po tobě šel nájemný vrah, drahoušku. Na tyhle záležitosti jsem zvyklý koncem sezony, kdežto letos jsme ještě nedorazili na pracoviště, a neměla jsi čas vyprovokovat útok. Nebo... Nebo snad ano?“

„Nechápu, Emersone.“

„Je to jednoduché. Pokud jsi během posledních dvou hodin nespáchala nic, čím bys v někom vyvolala vražedné choutky, pak jde o tvé aktivity z minulosti. Napadá tě něco?“

„Ne,“ odpověděla jsem, ale připouštím, že jsem se zamyslela. „Jestli chceš, sepišu seznam starých nepřátel,“ navrhla jsem ochotně.

„Starých nepřátel? Eh, to by trvalo moc dlouho.“

Komentovat manželovu jízlivou poznámku jsem považovala za zbytečné. „Našel jsi v těch papírech něco užitečného?“

„Útržek s tvým jménem a číslem apartmá.“

„Zajímavé. Důkaz, že jsem se měla stát obětí. Ještě něco?“

Emerson mi podal další útržek. Přečetla jsem text nahlas. „Oktavius Buddle. Bez adresy. Netuším, kdo je pan Buddle... možná další vrahova oběť. Musíme ho varovat.“

„Před mrtvým vrahem?“ vybuchl Emerson.

„Úkladní vrahové se občas pohybují ve skupinách, Emersone.“

Vykulil na mě oči. „Peabodyová, kam chodíš na takové informace, prosím tě? Úkladní vrahové se nepohybují v tlupách. A navíc – jak chceš pana Buddlea varovat, když nevíš, kdo je a kde ho hledat?“

„Ano, tohle vidím jako problém,“ souhlasila jsem. „Zapomněla jsem se zeptat: Byl vrah ozbrojen?“

„Nepotřeboval zbraň,“ zabručel Emerson, „stačilo, aby tě těma tlapama přidržel pod vodou. Máš obdivuhodný smysl pro čistotu, drahá, přesto mě občas napadne, že si lázně dopřáváš příliš často.“

Kromě dusání těžkých policejních bot v koupelně se již nepříhodilo nic zvláštního. Již dříve nám přinesli poštu a úhledná hromádka dopisů čekala na otevření. Abych efektivně strávila čas čekáním na ohlášenou návštěvu policie, začala jsem korespondenci třídit. Vítací karty od známých archeologů jsem odkládala, protože jsem doufala, že najdu dlouho očekávaný dopis.

Ačkoli byla naše minulá pracovní sezona velmi úspěšná, skončila několika událostmi znepokojujícími především Nefret. Stali jsme se s Emersonem jejími neoficiálními pěstouny a brali ji jako vlastní dceru. S Nefret jsme se setkali poprvé v odlehlé oáze v Západní poušti, kde její otec našel útočiště po útěku před povstáním mahdistů v Súdánu. Tenkrát bylo Nefret třináct. Když vyrostla, uctívali ji jako velekněžku bohyně Isis. Pro anglickou dívku pocházející ze ctihodné a – jak jsme později zjistili – velmi

zámožné rodiny to byl jistě neobvyklý životní příběh. Samozřejmě jsme ji vzali zpět do Anglie a s pýchou sledovali její další osud. Vystudovala medicínu a začala pracovat jako chirurg na klinice v Luxoru, která poskytovala péči ženám bez rozdílu společenského postavení. Z toho důvodu také zaměstnávala přednostně ženy-lékařky.

Nefret měla – jak ostatně každý smrtelník – také některé nedobré vlastnosti: výbušnou povahu a někdy se rozhodovala neuváženě. To také stojí za nešťastným manželstvím s mužem, z něhož se vyklubal neuvěřitelný násilník. Následkem jeho násilné smrti Nefret potratila, což – vzhledem k povaze otce dítěte – bylo možná i požehnáním, jenže ona to viděla jinak. Na radu našeho rodinného lékaře doktora Willoughbyho jsme Nefret odvezli na věhlasnou psychiatrickou kliniku v Paříži. Díky pevné vůli se zotavila z depresí a dokončila studium. Ostatně na bolavou duši není účinnějšího léku než tvrdá práce.

„Dobrá zpráva od Nefret, Emersone!“ zaradovala jsem se. Otočil se ke mně s dychtivým výrazem v očích, a tak jsem pokračovala. „Za pár dnů přijede za námi.“

„Myslíš, že už je na tom tak dobře?“

„Přečti si to sám,“ podala jsem mu dopis.

Pozorovala jsem, jak mu mizí chmury z čela. „Zdá se, že je zas ve své kůži. Víš jistě, že –“

„Mládí jen tak něco nezlomí, drahý. Nefret je dost vyrovnaná, aby smutek překonala, poučila se z omylů a uzavřela minulost.“

„Tos vystihla, drahoušku,“ prohlásil Emerson poněkud halasně. „Je báječné, že se s naším děvčetem konečně uvidíme. Co tam, sakra, pořád dělají?“ ohlédl se otráveně ke dveřím koupelny.

„Snad odstraňují tělo, ne?“

„Doufám. Člověka netěší, když mu v koupelně leží mrtvola.“

„Nebud' tak ironický.“

„Cože?“ zamračil se manžel. Pak vytáhl z kapsy složený list papíru, rozevřel ho, okamžik do něho civěl, opět ho složil a strčil zpět do kapsy.

„Říkáš, že ten chlapík před smrtí něco řekl?“ obrátil se na mě.

„Přesně dvě slova: Vy a *vražda*“, odpověděla jsem.

„Držel se reality.“ Emerson znovu vytáhl list papíru, rozložil ho a zamračeně do něho zas koukal. „Víš jistě, že vyslovil právě tahle dvě slova?“

„Naprosto, Emersone. Zatím mám sluch v pořádku.“

„O tvém dobrém sluchu nepochybuju, jen o schopnosti umírajícího přesně artikulovat.“

„Přišel jsi na něco jiného?“ otázala jsem se lehce sarkastickým tónem.

„Přiznávám, že nikoli.“

„Tak proč ses ptal, jestli jsem dobře slyšela?“ nechápala jsem.

„Protože každou chvíli slyšíš *vražda*. Nesejde na tom, co řekl nebo neřekl; nejdůležitější je kartička s tím jménem. *Jidáš*. Domnívám se, že právě to je klíč k rozuzlení.“

„Možná stojí zato... Emersone, přestaň s tím a poslouchej mě,“ okřikla jsem manžela, protože zase sahal do kapsy. „Co tě na tom papíru tak fascinuje? A vůbec – kdes ho vzal?“

„Někdo ho zasunul pod dveře,“ zabručel.

„Takže jde o nějaký vzkaz,“ poznamenala jsem unaveně. „Proboha, Emersone, přestaň mumlat. Komu je ta zpráva určena: mně nebo tobě?“

„Oslovení nebylo nutné,“ procedil Emerson. „Je tu napsáno: *Kde jste byl?* Význam je snad jasný, ne? Kde jste byl, když vaší manželce hrozil vražedný útok? A následuje stejně jednoznačný dodatek: *Naštěstí jsem ji hlídal*.“

„Ale to je –“

„Někdo tě nespustil z dohledu a zapíchl toho parchanta dřív, než se k tobě dostal. Já jsem to nebyl!“ dodal Emerson hlasem o oktávu výš, až zařinčela okna.

Bylo mi jasné, že se přestal ovládat. Vyskočil z křesla, namířil si to ke dveřím, a jak jsem správně předpokládala, začal pobíhat po chodbě tam a zpátky, prudce odstrkoval lidi a hulákal na ně. Chtěla jsem na něho zavolat, avšak usoudila jsem, že mu lehká fyzická aktivita prospěje a pomůže zbavit se emočního přetlaku. Jinak bylo jeho běsnění k ničemu. Zdálo se málo pravděpodobné, že by v hotelu bydlel Sétos, a i kdyby, Emerson by ho stejně nepoznal. Náš starý nepřítel je mistr převleků.

Ovšem autorem vzkazu musel být Sétos. Jistě se dopoledne tísnil v davu na chodbě. Nikdo jiný než Mistr zločinu – nebo *geniální zločinec*, jak jsem Sétose nazývala já – nedokázal manžela tak rozzuřit. Emerson odmítal oba pseudonymy. První považoval za teatrální, druhý dokonce za lichotivý.

Pravé jméno nebo něco o jeho rodině jsme se dosud nedozvěděli. Přezdívka Sétos odkazuje na egyptského boha Séta, nepřítele benevolentního Osira a jeho syna Hóra. Sétose jsme tedy považovali za ztělesnění zla. Egyptské náboženství je ovšem daleko komplikovanější. Bůh Sét ztělesňoval benevolenci i zlo, vše podle okolností. Měl mnoho povinností, ale nemíním zacházet do podrobností a nudit čtenáře sáhodlouhým výkladem. O egyptském božstvu se lze dočíst v jakémkoli objemném svazku v knihovně.

Tak jako jeho boží předchůdce, měl podle mého názoru i náš starý nepřítel několik kladných vlastností. V jedné nezapomenutelné situaci mi projevil zvláštní oddanost – několik hodin mě totiž věznil. Musím dodat, že se choval jako dokonalý džentlmen, přestože jsem ho při nezdařeném pokusu o útěk udeřila do hlavy. Od všímavého člověka jako já by se dalo čekat, že po tolika hodinách strávených společně

Sétose bezpečně poznám kdekoli. Bohužel se tak nikdy nestalo, protože – jak jsem podotkla dříve – je mistrem v přestrojování. Během několika let vstupoval do našeho života jednou jako prchlivá postarší Američanka, jindy neschopný anglický aristokrat, či různé jiné lidské typy. Věděla jsem jen, že je vysoký a statný, ale v situaci, již jsem právě zmínila, maskoval pravou podobu hrozivým vousem a knírem. Nejsem si jistá ani barvou jeho vlasů – což je koneckonců nepodstatné, protože obarvit si vlasy je to nejsnazší.

Když jsem v úvahách dospěla až sem – což zabralo mnohem méně času než jim dát písemnou podobu –, zašla jsem ke dveřím požádat Aliho, aby nám přinesli čaj. Pak jsem se zas usadila na pohovce a očekávala vývoj situace.

V první řadě se dostaví policie. Zřídka totiž mají strážci zákona k dispozici očitého – a dovolím si dodat tak zkušného – svědka zločinu. Nicméně jsem již měla co do činnosti se zdejší policií, která projevila značnou neochotu přizvat mě k asistenci. Když jsem tedy vyčerpala míru trpělivosti, chystala jsem se vyšetřovatele vyhledat sama – a vtom někdo zaklepal.

Do pokoje vjel Ali se servírovacím stolem, následován dalším mužem. Hned jsem ho poznala a radostně vyskočila z lenošky. Thomas Russell byl můj starý známý a nesmírně mě potěšilo, že mě poctil osobní návštěvou, místo aby se omezil na formální vítací dopis. Býval vyslancem v Alexandrii, ale před časem získal místo policejního šéfa v Káhiře. S blond vlasy a klidnýma hnědýma očima nepatřil ke klasickým krasavcům, byl však inteligentní a velice kultivovaný.

Pogratulovala jsem mu k zaslouženému povýšení. „Mám vaši návštěvu považovat za formální, pane Russelle, nebo si se mnou vypijete šálek čaje?“ usmála jsem se.

„S potěšením si dám čaj, paní Emersonová, ale musím vám také položit několik otázek týkajících se té vraždy.

Jakmile jsem se dozvěděl, že jste se nechtě do případu zapletla, rozhodl jsem se zajít za vámi osobně.“

„Jste velmi laskavý. Cukr? Mléko?“

„Bez mléka, tři kostky cukru,“ přál si pan Russell. „Ani ne tak laskavý jako sobecký, madam. Málokdy mám šanci vyslechnout očitého svědka vraždy.“

„*Pokus* o vraždu,“ upřesnila jsem a vložila do šálku třetí kostku cukru. „Emerson se domnívá, že ten chlápek mě přišel oddělat.“

Russell se rozesmál, ale hned se ovládl a zvážněl. „Promiňte. Rozesmál mě váš, ehm... bezstarostný a věčný tón,“ omlouval se.

„Neomlouvejte se. Někteří považují mé reakce za neobvyklé, ale časem si na ně zvyknou.“

„Nepochybně. No, víte, že s panem profesorem souhlasím? Džentlmen přece nevrází jen tak do koupelny... k dámě! I kdyby se tak stalo, okamžitě se omluví a vycouvá. Tenhle chlap se neuměl slušně chovat. Podle vzhledu a způsobů soudím, že pocházel z nižších vrstev. Tak hrubé rysy...“

„Identifikovali jste ho?“

„Je brzy, paní Emersonová. Není to místní zločinec, ty dobře znám. Je tady cizí. Řekl nebo udělal něco, podle čeho byste odhadla národnost nebo identitu?“

Ve zkratce jsem popsala incident. „Měl u sebe kartičku se jménem Jidáš.“

Russell jen trhl obočím, jinak zachoval profesionálně nečitelný výraz. „Můžu ji vidět?“ zeptal se.

„Jistě... Ach, promiňte, myslím, že si ji Emerson při své rozrčitosti strčil do kapsy, ale tím jménem jsem si na-prosto jistá. Taky jsme mu našli v plášti další kousek papíru s číslem našeho pokoje. Byl na cestě sem, když mu někdo vrazil nůž do zad. Lekl se a omylem otevřel vedlejší dveře. Na druhém papíře stála zajímavá poznámka: Oktavius Buddle.“

„Netušíte, co to znamená?“

Napadaly mě různé možnosti, jen jsem nechtěla zatěžovat Russellovu profesionálně logickou mysl. „Vůbec. Je mi líto, že vám nejsem nijak nápomocná.“

„Mýlíte se,“ zakroutil Russell hlavou a zvedal se k odchodu. „Říkáte, že podle přízvuku ho tipujete na Brita. Popis jeho osoby pošleme telegraficky Scotland Yardu. Pozdravte, prosím, profesora. Mrzí mě, že jsme se minuli.“

EMERSON ODCHÁZÍ a vrací se, kdy ho napadne, přitom málokdy kouká kolem. Předpokládá, že mu každý uhne z cesty, a nevědomky smete každou překážku. Když prudce otevřel dveře do obývacího pokoje, škobrtl o nějaký předmět. Tentokrát se naštěstí podíval na práh, a mně se naskytl pohled, jak se komicky drobnými krůčky snaží té věci vyhnout. Ve své odborné intuici hned vytušil, že jde o něco vzácného.

„Odkud se to tady, sakra, vzalo?“ nesl mi předmět ukázat.

Šlo o malovanou, detailně vyřezávanou, asi deseticentimetrovou hlavu, odlomenou těsně pod rameny od trupu sošky v podobě mumie, které Egypťané ukládali do hrobky se zesnulým, aby mu usnadňovaly posmrtný život a vykonávaly potřebné služby. Hlava představovala faraona s přimhouřenýma očima, výraznými lícními kostmi, plnými rty a protáhlou bradou; hlavu měl ozdobenou královskou modrou válečnou pokrývkou hlavy a na čele symbol kobry. Předmět jsem snadno identifikovala, protože tento umělecký styl se pěstoval v jediném období starověkého Egypta, a to v době vlády Achnatona, zvaného pohanský faraon. Zavrhl totiž veškeré egyptské božstvo ve prospěch nového boha Atona, opustil Théby a usadil se v novém hlavním městě, v současnosti nazývaném Tell el-Amarna.

„Amarna,“ řekla jsem.

„Taky si myslím,“ mnul si Emerson bradu, což mívával ve zvyku, když se hluboce zamyslel nebo byl v rozpacích. „Kdo ji sem přinesl a proč? Tuhle pozoruhodnou hlavičku někdo oddělil od trupu bez vědomí nebo povolení archeologů. Veškeré nálezy musí být uchovány do konce sezony. Pracovník kanceláře pro dohled na průzkumem si je prohlédne a rozhodne, který –“

„To je mi jasné,“ přerušila jsem manžela netrpělivě. V poslední době si totiž osvojil zvyk začít místo jednoduché odpovědi s obsáhlou přenáškou, podobně jako náš syn Ramses. Oba to musím co nejdřív odnaučit.

„Vraťme se ke tvé původní otázce,“ pokračovala jsem, „proč sem někdo tu hlavu přinesl.“

„Napadl mě jeden důvod,“ pronesl Emerson nejistě, což se k němu vůbec nehodilo.

„Výborně, drahý,“ pokusila jsem se mu dodat odvahy.

„Ta rozbitá soška je zakódované poselství: Amarna – škody, rabování, ničení.“

„Dokonale výstižné!“ zvolala jsem. „Jsi geniální, Emerson. Berme to jako volání o pomoc... o okamžitou pomoc. Hned posílám Selimovi telegram, že jsme na cestě, ať parník připluje co nejrychleji. Jestli mi pomůžeš balit –“

„K čertu!“ zahřměl Emerson. „Zase jednou – jako obyčejně – odbočujeme ve chvíli, kdy s tebou chci rozumně promluvit.“

„Nepovídej, Emerson!“ prohodila jsem ironicky.

Než jsem stačila pokračovat, předešel mě. „Využijme výhody dočasného klidu ke shrnutí – a od začátku. Jak je možné, že se ve tvé koupelně ocitl mrtvý muž? A buď stručná, prosím.“

„Však není o čem mluvit, Emerson. Užívala jsem si koupel, když dovnitř vklopýtal umírající chlap a padl na zem. K útoku muselo dojít bezprostředně před vstupem, protože v takovém stavu by daleko nedošel.“

Emerson si zapálil dýmku. „Netvrdila jsi kdysi zrovna ty, že pokud je osoba zraněna ostrým nožem s úzkou čepelí, často trvá i pár minut, než si to uvědomí? Ve chvíli, kdy ten muž zkolaboval, nemusel se vrah pohybovat nablízku.“

„Máš pravdu,“ přiznala jsem. „A spáchal čin tak rychle, že ani náhodný svědek nic nepostřehl. Přátelské bouchnutí do zad, žoviální –“

„Stačí, Peabodyová,“ zarazil mě Emerson.

„Zeptejme se ochranky, jestli si nevšimla přátelského setkání dvou mužů.“

„Jakkoli obdivuju tvou fantazii, drahá, tvůj barvitý scénář může být pouze jedna z několika možností,“ konstatoval Emerson.

„Uveď další.“

„Postrkování, klopýtání, či pomocná ruka na rameni,“ reagoval Emerson pohotově. „Dav krvelačných turistů valících se chodbou a odstrkujících každého, kdo jim stál v cestě.“

„Nepřeháníš?“

„Nevím. Sama jsi viděla matrony se semknutými rty a výrazem, jako by jim hotel patřil.“

Považovala jsem za povinnost bránit ženské pohlaví. „I muži se tak chovali. A mnozí byli ve vojenských uniformách.“

„Dobrá, dobrá,“ připustil Emerson, „Nechme hašteření a vraťme se k jádru věci.“

„Mrtvý muž na podlaze v mé koupelně,“ napověděla jsem mu.

„Přesně tak. Nějaký čas potrvá, než ho identifikují. Je třeba tady sedět a marnit čas?“

„Není, Emersone, pan Russell mě už vyslechl.“

„Russell tady byl?“

„Ano. Považuji za velmi zdvořilé, že se dostavil osobně. Litoval, že jste se nesetkali.“

„Eh,“ mávl Emerson rukou, „kašlu na zdvořilosti. Odmítám, aby nás ještě něco rozptylovalo při odborné práci.“

„Pak bychom možná měli zajít za panem Masperoem, když tak naléhal. Stejně potřebujeme povolení k průzkumu.“

„No vidíš,“ zamračil se Emerson. „Tak jdeme.“

„Jen co najdu slunečník.“

Následovala další diskuse, naštěstí krátká, protože Emerson věděl od první chvíle, že ho doprovodím, a jakékoli protesty jsou zbytečné. Přesvědčila jsem ho, aby si oblékl plášť a kravatu, já jsem zvolila nové šaty, co jsem si poříдила v Londýně – ze žlutého hedvábí, zdobené bělavou krajkou a jantarovými korálky. Odjakživa tvrdím, že když člověk jedná s lidmi jako Maspero, kteří sledují nejnovější módní trendy, má si dát na vzhledu co nejvíc záležet.

Během cesty taxíkem se Emerson tradičně stihl několi-krát rozčílit. Smetl úředníky, sekretáře a vtrhl do ředitelovy pracovny.

„Poslyšte, Maspero, vy mně nebudete nic nařizovat. Co, sakra, chcete, že to nemůže počkat?“

Masperova bradka již prokvétala a vlasů ubývalo, vřelý úsměv však zůstával. Za ta léta, co se s Emersonem znali, si na manželovu temperamentní povahu zvykl. Vstal od pracovního stolu a podal mu ruku.

„Drahý starý příteli, nikdy bych si nedovolil nařizovat něco vám nebo paní Emersonové. Žádám vás o pomoc v delikátní záležitosti, protože vám důvěřuju. Jestli přijmete nebo ne, záleží jen na vás.“

„Hmm...,“ zabručel Emerson. Doprovodil mě k židli, posadil se vedle a upřeně se zadíval na Masperoa. „Tak o co jde? Co po nás chcete? Vyložte požadavek co nejstručněji.“

„Privítal bych, kdybyste strávili zimní sezonu v Amarně.“

„Ve Workmen's Village? Pěkně děkuju,“ odfrkl Emerson. „Vždyť se tam už kope. A pochybuju, že by mi Borchardt přepustil jakoukoli zajímavou část svého teritoria.“

Maspero se zamyslel. „Vím, přátelé, že jste spolehliví a můžu vám svěřit důvěrnou informaci. Pan Borchardt se musel vrátit do Německa urovnat rodinnou krizi a na jeho místo byl ustanoven pan Morgenstern. Zpočátku všechno klapalo, ale teď mi dělá stále větší starost svým neobvyklým chováním.“

„V jakém smyslu?“ zeptala jsem se.

„Už nějaký čas není na pracovišti a svým zástupcem jmenoval člověka s minimálními nebo dokonce žádnými zkušenostmi v oboru archeologie. Dělníci ho nerespektují. Proslychá se, že pan Morgenstern pobývá v Káhiře.“ Maspero bezradně pokrčil rameny. „Nikdo netuší, co tam dělá, ale já osobně pochybuju, že je za jeho zmizením ženská. Milostný román by ho nerozptýlil nadlouho. Je zapálený archeolog a dostal příležitost kopat ve významné lokalitě. Kromě toho se nešíří žádné drby, což dokazuje, že příčinou jeho zmizení není milenka.“

„Máme ho najít?“ zeptala jsem se. „Považovala bych za nevhodné zasahovat do jeho soukromí bez vašeho výslovného nařízení. Pan Morgenstern je komplikovaná osobnost; Emerson s ním nikdy nevycházel.“

„Nejde o nařízení, ale žádám vás o to... Naléhavě vás žádám,“ povzdechl si Maspero. „Tell el-Amarnu je třeba za každou cenu chránit.“

„Zvážíme to a dáme vám co nejdřív vědět, jaké kroky navrhujeme,“ řekla jsem.

„Má vaše žádost něco společného s mrtvým mužem, který přepadl paní Emersonovou dnes dopoledne v koupelně?“ otázal se Emerson.

„Prosím?“ vyhrkl Maspero. „Do koupelny paní Emersonové vešel mrtvý muž?“

„Když vešel, nebyl ještě docela mrtvý, to až pak,“ vysvětlil Emerson, čímž Masperoa ještě víc zmátl.

„Dovol, Emerson,“ zarazila jsem manžela a začala líčit situaci svým pověstným obširným způsobem.

„*Mon Dieu!*“ zděsil se Maspero. „Je mi velice líto, madam, že jste zažila tak šokující událost.“

„Prosím vás, ona prahne po takových scénách,“ vyvedl Emerson ředitele z omylu.

Měla jsem s sebou hlavu dřevěné sošky, kterou nám někdo položil ke dveřím. „Tohle jsme dopoledne našli přede dveřmi našeho pokoje,“ podala jsem předmět Masperovi. „Domníváme se, že jde o symbolickou výzvu.“

„Výzvu?“

„Výzvu o pomoc,“ vysvětlila jsem.

„*O pomoc?*“ opakoval Maspero s pohledem upřeným na hlavu mumie.

„Pozorně poslouvejte, pane,“ pokračovala jsem, „ten předmět naznačuje dvě věci: zaprvé Amarnu, zadruhé ničení a poškození.“

Maspero nemohl odtrhnout pohled od sošky. „Achnaton,“ zamumlal. „Je nezaměnitelný. Odkud se tady vzal?“

„No právě,“ přikývla jsem. „Jestli nepochází ze sbírek, které znáte, pak se sem musel dostat rovnou z Amarny.“

„Ovšem nikoli z oblasti, kde kope Morgenstern,“ upozornil ředitele Emerson. „Ten hledá v městské lokalitě, kdežto tyhle sošky jsou pohřební objekty. V soukromých domech se nevyskytovaly.“

„Pak pochází z dosud neobjevené hrobky! A vás, přátelé, pověřuju úkolem tu hrobku objevit,“ prohlásil Maspero.

Emerson neumí skrývat emoce. „Namyšlený“ by byl sice silný výraz, ovšem jen trošku. V minulosti odmítl pracovat v několika nejatraktivnějších lokalitách v Egyptě z principu (nebo čistě z paličatosti). Prý ho dřív nebo později stejně požádají o expertízy a blahosklonně přijal Masperovu prosbu, abychom se vrátili do Amarny. To místo bylo naší srdeční záležitostí, protože jsme se tam poprvé

setkali a po čase se stali oddanými přáteli ve smyslu, který důvtipnému čtenáři nemusím vysvětlovat. V Egyptě bylo pár míst, která by Emersona lákala víc, neochvějný smysl pro povinnost (nebo pouhá paličatost) mu však nedovolily vydat se cestou nejmenšího odporu.

„Nepříjemné,“ prohlásil rozhodně. „Potřebujeme dokončit průzkum v Zawajet el’ Arjanu.“

„Bože, drahý příteli, co vám může tohle místo nabídnout ve srovnání s Amarnou?“

Ve skutečnosti mnoho, konkrétně královské hrobky Třetí dynastie. Předešlou sezonu mě postihlo několik nepříjemností, proto jsme práce nedokončili.

„Jednu dobu jste přece v osadě Workmen’s Village v Amarně kopali,“ vzpomněl si Maspero. „Proč se tam nevrátit a nedokončit práci... A přitom hledat novou hrobku.“

„Kromě závazku, jenž Emerson zmínil,“ řekla jsem, než mohl vyslovit opačný názor, „nemáme kompletní pracovní tým. Syn a jeho přítel David Todros jsou ještě v Palestině.“

„Co tam dělají?“

Upřímně řečeno, taky bych to ráda věděla. Nezdárný syn na mé dotazy odpovídal tak obecně, že jsem z toho nebyla chytrá. Obávám se, že se nechal naverbovat britskou tajnou službou. Ta se zaměřuje na archeology, protože mají legitimní důvod pohybovat se v Egyptě, Palestině, Turecku a Sýrii a obvykle mluví místním jazykem. Ramses je jazykový génius a mluví německy, arabsky, turecky jako rodilý mluvčí. Od raného dětství žil část roku v Egyptě a považuje ho za svůj druhý domov. Pro tajnou službu byl zkrátka ideální pro roli špiona – a já bych se včas postarala, aby se jim záměr nepodařil.

„Brzy se k nám připojí v Amarně,“ pospíšila jsem si s ujištěním.

DVĚ

NEMŮŽEME OPUSTIT Zawajet!“

V tištěné podobě nemůže toto konstatování zdaleka znít tak naléhavě, jak ho Emerson pronesl zvukným basem.

Odpočívali jsme po večeři v pokoji a Emerson se začal svlékat. Svršky pochopitelně poházel po podlaze jako obyčejně a boty nechal v místě, kde o ně zcela jistě oba brzy klopýtneme. Já jsem seděla u toaletního stolku zabraná do každovečerního rituálu stonásobného pročísnutí vlasů.

Osobně jsem nebyla nikdy spokojená se svým vzhledem. Upřednostňovala bych lesklé mahagonové kudrny místo těžkých černých, azurově modré oči místo plamených šedivých a v každém případě svěžejší pleť. Emerson na mém vzhledu i postavě neshledává nic chybného, ani mu nevadí plnější křivky. Přijala jsem tedy jeho názor.

Na Emersonův procítěný tón jsem si dávno zvykla. „A kdo tvrdí, že bychom měli, drahý? Selim nás ujistil, že v lokalitě je klid, místní zatím nerabují, i když se to může změnit. Pohřební artefakty jsou příliš významné, než aby padly do rukou vykradačů. Kolik hrobek Třetí dynastie bylo objeveno v neporušeném stavu?“

„Přesně tohle jsem –“

„Práci bychom měli dokončit brzy,“ pokračovala jsem vlídně, abych se vyhnula nudnému poučování. „Nemáme možnost znovu sestavit původní nálezy, protože Geoffrey Godwin všechno zpřeházel, takže nezbyvá než roztržít a popsat, co tam zbylo.“

Emerson souhlasně pobrukoval. „Tak tedy zítra pošlu Selimovi telegram, aby nás pracovní četa očekávala v Zawajetu.“

„Zítra ne, Emersone. V první řadě potřebujeme sehnat šikovného fotografa.“

„Selim je docela –“

Gestem ruky jsem ho zarazila. „Selim se ledaco naučil, přesto potřebuje asistenci. Detaily jako nastavení reflektorů a jejich změnu při pohybu slunce, odhad vhodné doby expozice vyžaduje větší zkušenost. Napadá mě jedna osoba, Emersone. Copak jsi zapomněl, že se co nevidět objeví Nefret?“

„Jistěže nezapomněl. Můžeme se vrátit a přivítat ji nebo přijede rovnou za námi. Zawajet je příliš daleko na každodenní dojíždění, to bychom museli bydlet v Gíze nebo Saqqare. I v tom případě bychom ztratili dost času. Nefret přijede na místo a obejde se bez tvé pomoci s vybalováním.“

„Raději bych ji uvítala v Egyptě – už kvůli těm příšerným zážitkům,“ řekla jsem. „Navíc jestli máme pracovat v Amarně, musí připlout parník z Luxoru. Jsem si jistá, že Fátima *Amelii* několikrát vydrhla od příděl po stožár, jen bude potřebovat čas, aby zásobila spížku. Ani mě nenapadne, Emersone, abych celou sezonu kempovala v opuštěném hrobce.“ Emerson se totiž před pár lety předvedl a koupil mi na Nilu parník, pohodlně ho zařídil a pojmenoval *Amelie*. Od té doby se parník stal během pobytu v Egyptě naším plovoucím domovem – navíc nesmírně praktickým. Mohli jsme se posouvat z místa na místo,

tím se vyhnout táboření (ačkoli dokážu udržovat tábořiště čisté), a pohybovat se po slavné řece jako starověcí Egypťané před tisíci lety.

„Kdysi jsi to taky dělala,“ vzkřísil Emerson dávné vzpomínky a v safírových očích jsem zahlédla ty známé šibalské jiskřičky.

„To jsem byla mladší,“ odpověděla jsem. Objal mě silnými pažemi a vzkřísil vzpomínky na počátky našeho vášnivého vztahu. „V případě nutnosti bych to dokázala i teď. Nemyslím, že pár dnů...“ Větu jsem nedokončila z důvodů, jež jsou vnímavému čtenáři jistě zřejmé.

Emerson byl kvůli zdržení trochu nervózní, ale vždycky se mi ho nějak podařilo uklidnit. Při nákupech bývá nerudným společníkem; tentokrát mu došla trpělivost sotva jsem si vyzkoušela tři nebo čtyři kloboučky. Trvala jsem na koupi několika pánských košil, protože manžel se chová ke svému oblečení velmi bezohledně. Se špatně skrývaným odporem pak souhlasil navštívit příbuzné Selima, kde jsme museli usednout k prosté hostině s tetami, strýčky, sestřenicemi a bratranci několika věkových kategorií. Ostatní rozptylování probíhalo v našem hotelovém apartmá a nepovažuji za potřebné se rozepisovat.

Popíjeli jsme na terase odpolední čaj, když pod námi zastavil taxík a v okýnku jsme zahlédli záplavu světle rzavých vlasů a známou rozesmátou tvář. Emerson vyskočil z křesílka tak prudce, až ho převrhl, a rozběhl se dolů po schodech jak poblázněný školák. Doslova vytáhl Nefret z vozu a hned ji sevřel v objetí, takže jsem ji sama málem nemohla přivítat.

„Drahoušku! Je báječné, že jsme opět spolu – a dokonce dřív, než jsme čekali.“ S úsměvem jsem dívku objala.

„Když jsem se dozvěděla, že jste na cestě do Egypta, hned jsem odjela z Paříže. A vidíte, jsem zde zrovna na odpolední čaj,“ prohodila Nefret.

Všichni tři jsme se vrátili ke stolu, kde si Nefret sundala klobouk a odhodila ho na křeslo. Bylo docela teplo; nabláskané pramínky vlasů zvlhlé potem se jí lepily na spánky a čelo. Číšníkovi málem vypadly oči z důlků, jak na Nefret zíral, a několik mladých oficírů u vedlejších stolů mělo stejný problém.

„Ráčil se profesor vyjádřit, kde tuhle sezonu pracujeme?“ zeptala se Nefret pobaveně.

Emerson si vypěstoval zvyk co nejdéle tutlat informace, kde se bude kopat. Na rozdíl od Nefret mě takové tajnůstkářství popuzovalo. Jednou to udělal proto, že oddaloval hledání předáka, a následkem toho nám úřady přidělily lokalitu, o kterou nikdo neměl zájem.

„Ach, ano,“ předešla jsem s odpovědí Emersona. „Pan Maspero nás požádal, abychom mu prokázali osobní laskavost a vrátili se do Amarny.“

„Báječné!“ zvolala Nefret.

„Pan Morgenstern má předáka,“ pokračovala jsem, „nebo přesněji řečeno zaměstnává ho Deutsche Orient-Gesellschaft. Podle Masperoa poslali Morgensterna vystřídat Borchardta, který se z rodinných důvodů vrátil do Německa. Morgenstern zanedbal práci a poflakuje se v Káhiře. Získali jsme tedy oficiální povolení pracovat v jeho lokalitě – pokud prokážeme, že není schopný plnit řádně své povinnosti.“

Nefret našpulila rty v úsměvu. „V tom případě máte volnou ruku, ne?“

„Nikdy bychom velkorysosti pana Masperoa nezneužili.“

„Rozumím, teto Amélie.“

„Přesto nejprve dokončíme započatou práci v Zawajet el'Arjanu.“ Vzala jsem Nefret za ruku. „Pokud se bojíš, drahoušku, že to místo v tobě vyvolá staré smutky, nemusíš nás doprovázet. Klidně odjeď vlakem do Luxoru a zůstaň pár dnů na klinice.“

Nefret rozhodně zakroutila hlavou. „Pojedu s vámi. Ty strašné noční můry jsem překonala a nedovolím, aby můj život ovládaly melancholické vzpomínky.“

Měla jsem sice sevřené hrdlo, ale pokusila jsem se o rozverný tón. „Vidiš, Emersone, přece se nám vyplatilo počkat. Získali jsme vynikající fotodokumentaristku.“

„Ano, Peabodyová,“ řekl se skloněnou hlavou a já ho podezírala, že uronil slzu.

DOHODLI JSME SE s Emersonem, že se před Nefret nezmíníme o úkladném vrahovi. Netřeba ji zatěžovat záležitostmi, s jejichž řešením nám nepomůže. Následující den jsem pro jistotu poslala panu Russellovi vzkaz, aby nás laskavě navštívil v době, kdy Nefret odejde navštívit kamarádky. Když přišel, ještě jsem se mu za svou troufalost omluvila. „Vím, že kdybyste cokoli vyšetřili, okamžitě byste nás informoval.“

„Zrovna jsem to chtěl učinit, když mi doručili váš vzkaz,“ uklidnil mě Russell. „Totožnost mrtvého muže jsme bohužel nezjistili a zdá se, že nemá policejní záznam u Scotland Yardu ani Sûreté. Co může znamenat jméno Jidáš a kdo se chce paní Emersonové pomstít s takovou umanutostí, že ji neváhá sledovat až do Egypta? Palubní lístek přes Kanál není levný, to ostatně sami víte. Takových horlivců je mezi kriminálními živly málo.“

„Cha!“ reagoval Emerson.

„Prosím?“ podíval se na něho Russell nechápavě.

„Nic, nic,“ bručel Emerson. „Souhlasím s vámi, Russele. Tak silná touha po pomstě naznačuje, že provokace ze strany mé manželky je nedávného data. Koho jsi naposled urazila, Peabodyová?“

„Momentálně si nevzpomínám, Emersone. Toho darebáka, co mlátil svého oslíka, dokud jsem mu nevytrhla

hůl z ruky a nenaložila mu pár na záda, by do hotelu nepustili bez –“

„Nepodstatné, neprokazatelné,“ mávl Russell rukou.

„Nepochybně... Pak tedy odpovídám, že jsem v poslední době neublížila nikomu natolik, aby mi ze msty ukládal o život. A Oktavius Buddle? Obávám se, že se jedná o další potenciální oběť.“

Pan Russell vzdychl. „Doposud nic nenaznačuje, že by se pohyboval v Egyptě, ale víte, jaký je v přístavu zmatek. Kontrolu dokumentů a administrativu provádějí ledabyle – pokud vůbec. Imigrační úředníky snadno podplatíte. Pátřejte v paměti, paní Emersonová. Takové násilí se nesmí opakovat.“

Emersonův povzdech byl delší a hlasitější. „Nepodceňujte mou manželku, Russell.“

„No tohle! Díky, drahoušku,“ usmála jsem se skromně.

JÁ OSOBNĚ POVAŽUJU lokalitu Zawajet el' Arjan za jednu z nejnudnějších v Egyptě. Možná je to nespravedlivé, protože se tam nacházejí zbytky dvou pyramid – pokud se tak ještě dají nazvat hromady sutí. Z těchto dvou takzvaných pyramid v Zawajetu je zajímavá pouze jedna nedokončená na severu, konkrétně její dolní část, protože z horní části se nic nezachovalo. Kamenná rampa základny dlouhá kolem dvaceti metrů vytesaná do skály pokračovala do prudce se svažující vertikální chodby. Na jejím konci byla docela pěkná pohřební komora se sarkofágem z růžové žuly, postaveným na dlažbě. Výstavba však nebyla dokončená, měli jsme tedy možnost nahlédnout do oválného sarkofágu. Takový tvar nebyl pro tehdejší dobu obvyklý. Sarkofág byl zapečetěný sádrou a exkavátoru trvalo celou věčnost, než ji otevřel. S překvapením jsme zjistili, že až na černou skvrnu na dně je sarkofág prázdný.

Nicméně jsme objevili pohřebiště pod jedním dlažebním kamenem rampy. Přiznávám, že se tak stalo pouhou náhodou, když jsme si všimli, že jeden kámen je pootočený dolů a posunutý stranou. Takové umístění napovídalo, že se dá uchopit rukama, odsunout a je možné vyzvednout obsah ukrytý za ním. Tentokrát to byly ruce Geoffreyho Godwina, Nefretina nezdárného, tragicky zemřelého manžela, po němž se nikomu nestýská. Seznámili jsme se s ním v Gíze, kde pracoval s jedním naším kolegou. Ačkoli se zdál milý a schopný, Nefretin úspěchaný sňatek s ním mě velmi překvapil. Nevšimla jsem si totiž, že by ji obzvlášť přitahoval, a to o sobě tvrdím, že se v lidských vztazích hodně vyznám. Geoffreyho násilnická povaha se projevila až na konci sezony. Když jsme ho odhalili, vyhrožoval, že mě zastřelí. Měla jsem pocit, že by to s radostí udělal, kdyby ho Ramses jednou ranou pěstí nesvrhl dolů do chodby, na jejímž okraji Geoffrey stál. Emerson pak bedlivě dohlížel na vyzvedávání těla a přitom proklínal neschopnou místní policii.

Předešlou sezonu jsme tedy kvůli událostem zmíněným výše neměli dost času dokončit průzkum pohřební komory za dotyčným kamenem. Emerson ji provizorně přiřadil ke Třetí nebo Čtvrté dynastii, a to na základě dat na některých nedalekých hrobkách. Královská hrobka nebo hrobka osoby panovníkovi blízké, jež byla pohřbená v pyramidě, byl unikátní objev.

Během té doby většinu mumií – přesněji řečeno kosterních ostatků, protože mumifikace se začala provádět pravděpodobně nejdříve během Čtvrté dynastie – pohřbívali v uvolněné pozici na boku. Tělo spočívalo na pohřebním loži s překrásnými slonovinovými nožkami. Netrvalo dlouho a zjistili jsme, že Geoffrey odejmul přední nohy, ale nedosáhl tak daleko, aby odcizil také další pohřební vybavení zemřelého.

To jsme alespoň předpokládali, než nyní dělníci odsunuli kámen. Hnědá lebka se na nás šklebila, jak to lebky dělají. Mezi křehkými žebními kostmi jsme našli pouze pár zlatých korálků – patrně zbytky přepychového náhrdelníku. Hrobku mohli vyloupit vykradači, ale považovali jsme za víc než pravděpodobné, že se krádeže dopustil Geoffrey. Jakmile byla pohřební komora přístupná, našli jsme tam druhé dvě nohy od pohřebního lože, několik nádob s jídlem na cestu do podsvětí včetně sušeného hovězího, kůzlečího a bažantího masa. Nebožtík se přinejmenším mohl spolehnout na kvalitní výživu při dlouhé cestě na onen svět. I přesto, že nešlo o opulentní rituál, považovali jsme nález za významný.

Nefret se chovala klidně, nezdálo se, že ji návrat na místo tragédie rozčiluje. Fotila se Selimem interiér pohřební komory a jednotlivé předměty. Nenápadně jsem po ní pokukovala a těšilo mě, že se dala tak rychle dohromady. Byla jen zamlklejší než obvykle a měla napjatý výraz.

Ačkoli Emerson s průzkumem spěchal, zachovával profesionální pečlivost. Rozčilovaly ho jen vzkazy od Masperoa, který se opakovaně dotazoval, jak dlouho se v Zawajetu zdržíme. K velké úlevě všech zainteresovaných Emerson konečně prohlásil práce za ukončené a připravili jsme se k odjezdu do Amarny. Hned následující ráno jsme nastoupili do vlaku.

PLÁŇ V AMARNĚ tvoří zhruba půlkruh, jehož průměr naznačuje tok řeky. K ní se na obou březích svažují příkré skalnaté útesy, takže dostat se na planinu je dost komplikované. Je však bohatá na archeologické památky; nacházejí se tam dvě skupiny elegantních hrobek šlechticů, celá série náhrobků s nápisy, dělnické sídliště a truchlivé zbytky města samotného. Dal ho vybudovat Achnaton, pohanský

faraon poté, co opustil Théby a odmítl uctívat množství bohů v tamním panteonu. Na místě, jež nikdy nepatřilo žádnému, dal postavit nové hlavní město novému bohu, jak prohlásil na početných hraničních kamenech kolem. Město neexistovalo dlouho, nanejvýš sedmnáct let. Po Achnatonově smrti, datované do roku 1336 před Kristem, se obyvatelé odstěhovali. Mladý Tutanchamón se vrátil do Théb a ani ne za deset let obnovil ortodoxii.

Achnaton je považován za prvního vyznavače jednoho boha, a přestože jsou v nápisech z jeho doby zmiňována jména i jiných slunečních božstev, jde podle mého názoru o malicherné pokusy popřít faraonovu odlišnost, stejně jako když realisté popírají monoteismus křesťanství, protože uctíváme Boha otce, Syna a Ducha svatého.

Tolik shrnutí.

Minya je nejbližším oficiálním vlakovým nádražím k Amarně. To nám nevyhovovalo, a tak strojvůdce ochotně zastavil mimo zastávku, u řeky. Na protějším břehu se nacházelo naše pracoviště. Hlasitých protestů ostatních turistů, převážně Evropanů, jsme si nevšímali. Naši věrní přátelé i dělníci, kteří přijeli dřívějším vlakem, nás již očekávali a vykládání zavazadel trvalo kratší dobu než vřelé objímání a vítací řeč Daúda.

I po letech jsem se rozhlížela po statné postavě v turbanu – vážený Abdulláh nás vždy vítal mezi prvními. Všichni tihle muži pro nás pracovali již řádku let a vnímali jsme je jako širší rodinu. Abdulláhův vnuk David se dokonce oženil s naší neteří Liou. (To způsobilo v monděnní společnosti v hrabství Kent velký skandál a místní drbny měly celé týdny vystaráno.)

Jakmile jsem v doku u protějšního břehu spatřila parník se svým jménem na přídi, jako bych se vracela domů. Hospodyně Fátima nám nadšeně mávala bílou utěrkou. Připluli jsme v malých loďkách a nastalo srdečné objí-

mání kromě Emersona, toho Fátima držela tak pevně za obě ruce, že mu dalo práci se vykroutit. Sluha Mahmúd si zachovával zdvořilý odstup, ale zářil.

Presvědčovala jsem Emersona, abychom si trochu odpočali a upravili se po únavném dlouhém cestování. Ten se však už viděl na místě průzkumu, Nefret se taky nemohla dočkat, takže nemusím dodávat, že jsem neměla jinou volbu než se k nim přidat.

Provizorní ubytování postavené minulý rok zůstalo nepoškozené a muži se pustili do čištění a nutných oprav. Na čtyři dřevěné stojny se připevnila plachta; stín před spalujícím sluncem byl naprosto nezbytný. Kůlnička opodál nabízela v jistých situacích přijatelné soukromí. Fakt, že základní komponenty zůstaly nedotčené, představoval jistý druh respektu k Emersonovi. Ani ti nejodvážnější vykradači si nedovolili popudit proti sobě Mistra kleteb.

Věděla jsem, že Emersona nic neodradí od návštěvy Morgensternovy lokality. „Víš přece, Peabodyová,“ začal vyčítavým tónem, „že je zdvořilé navštívit kolegu, když kope v našem sousedství.“

Přesně tak to řekl.

Cestu jsme znali velmi dobře. Dokud to bylo možné, šli jsme podél řeky a pak po písčité, vyprahlé planině k ruinám kdysi výstavného Achnatonova města. Ještě jsme kráčeli v milosrdném stínu vegetace v úrodném pásu Nilu, když jsme zahlédli malého muže trochu komického vzhledu, jak nám spěchá vstříc. Koulel očima, zpod klobouku mu čouhaly chomáče slámových vlasů. Bílý oblek měl pokrytý prachem, ale jasně červený motýlek vypadal dokonale. „Nikomu není dovoleno pohybovat se v blízkosti místa archeologického průzkumu! Okamžitě odejděte!“ volal mužík vysokým hlasem už z dálky.

„Kdo, sakra, jste?“ obořil se na něho Emerson.

Mužík se co nejdříve vytáhl (nanejvýš na takových sto pětadesát centimetrů). „Oktavius Buddle. Zastupuji pana Morgensterna.“

„Prokristapána!“ zděsil se Emerson a bleskl po mně ostrým pohledem. „Představ si, Peabodyová, před námi stojí pan Oktavius Buddle, podle všeho živý a zdravý!“

„Kéž by to byla pravda,“ pronesla jsem, „přesto se mu nejdříve koukneme na záda. Budete tak laskav a obrátíte se k nám zády, pane Buddle?“

„Ne!“

„Pak mám jedinou možnost.“ Zahákla jsem mu držadlo slunečníku za paži a prudce s chudákem trhla na stranu. „Není zraněný,“ informovala jsem Emersona, kterého pobavilo, jak chlapík podrážděně vyjekl. „Co uděláme?“ Znáám manžela a věděla jsem, že v té chvíli oba zvažujeme, zda muže informovat o kartičce ve vrahově kapse.

Emerson pokrčil rameny. „Víte, kdo jsme, pane Buddle?“ zeptal se.

Buddle si nás oba změřil od hlavy k patě sebevědomým pohledem. Nemusím dodávat, že mě tím dost popudil, o mém vznětlivém manželovi nemluvě. „Předpokládám, že pan profesor a paní Emersonová. Pan Morgenstern vám výslovně zakazuje vstoupit na jeho území a já žádám, abyste hned odešli.“

„Cha!“ vyštěkl Emerson. „Nevidím důvod věřit, že máte kompetenci nám něco zakazovat, pane Buddle. Je nesmysl, že by tím Morgenstern pověřil vás – svého podřízeného. Chci s ním mluvit.“

„Není přítomen.“

„Kde je?“

„Nevidím důvod vám to sdělit, profesore, přesto odpovím. Pan Morgenstern se momentálně zdržuje v Káhiře.“

„Blbost,“ vybuchla jsem nezdvořile (takové reakce jsem pochytila od manžela). „Měl se vrátit už před několika dny. Prozradte nám laskavě, kdy očekáváte jeho návrat.“

„A proč bych vám měl cokoli říkat, paní Emersonová?“ zamračil se Buddle.

Emerson vzal chlapíka pod paži a odvedl ho stranou. „Neznám vás, pane, ale dvěma věcmi jsem si jistý: zaprvé podle obleku soudím, že nejste archeolog; zadruhé osobujete si právo zastupovat pana Morgensterna bez jeho vědomí. Koho, k čertu, zastupujete?“

Buddleho manželovo obvinění poněkud zarazilo a váhal s odpovědí. „Asi nejste informován, profesore, že mecenášem Deutsche Orient-Gesellschaft je respektovaný džentlmen, pan James Ridgemont. Já jsem jeho spolehlivý pobočník. Vyslal mě sem dohlížet, aby práce probíhaly v souladu s jeho zájmy.“

„Jinými slovy – aby se nejcennější objevy dostaly do jeho vlastnictví,“ obrátil se Emerson ke mně a Nefret. „Právě z toho důvodu jsem odjakživa odmítal sponzory, dokonce i dobrého přítele Cyruse. Nejde mi na rozum, proč Kancelář pro dohled nad archeologickým průzkumem dopustí, aby tihle lumpové beztestně kradli ty nejcennější poklady. Tomuhle chlapíkovi naštěstí nemusíme věnovat pozornost.“

V patách s panem Buddlem, kdákajícím jako rozčilená slepice, jsme pokračovali v cestě. Náhle zpoza jednoho z domků vyběhl mohutný muž, nad jehož zjevem jsme žasli. Nejen že měl dlouhý černý plnovous a ježatý knír, ale každý kousek obnažené kůže byl hustě ochlupený. Myslím, že s námi chtěl mluvit, jenže Emerson po něm skočil a povalil ho na zem.

Oba muži se váleli po zemi, Nefret kolem nich bezmocně poskakovala a já jsem pozvedla parazol nad hlavu připravená zasáhnout. Dávno jsme si zvykly na Emersonovy zbrklé reakce, v té chvíli jsem však jeho pohnutky k útoku nechápala. Nicméně jsem považovala za manželskou povinnost svého druha chránit, a tak jen co se

medvědí muž ocitl nahoře, udeřila jsem. Těla se bohužel v poslední vteřině otočila a parazol dopadl na manželovu hlavu. Na okamžik se zatvářil užasle, pak povolil sevření. Protivník pochopitelně využil situace, vyskočil na nohy a upaloval, jako by mu hořelo za patami.

Cítila jsem pokušení pronásledovat ho, ale po rozumném zvážení jsem se nápadu vzdala, protože bych ho nedohonila. Kromě toho se upřímně přiznám, že nevím, co bych dělala, kdybych ho přece jen dostihla.

Emerson se posadil a masíroval si lebku.

„Omlouvám se, drahoušku!“ zvolala jsem lítostivě.

„Doufám, že je profesor v pořádku, teto Amelie?“ prohodila Nefret starostlivě.

„Docela,“ odpověděl Emerson. Potřásl hlavou a několikrát mrkl. „Má žena mě mlátí po hlavě častěji, než si kdo dovede představit.“

„Prokristapána,“ vyhrkl pan Buddle v rozpacích. Budiž mu ke cti, že místo útěku zůstal, jen přešlapoval z nohy na nohu a vydával zvláštní hekavé zvuky. „Chová se tak profesor běžně? Jak hanebné...“

„Měl jsem mu dovolit dorážet na manželku?“ mračil se Emerson a škrábal se na nohy. „Víte, co znamená slovo *úkladný vrah*? Pochází z arabštiny a označuje sektu islamistů z konce jedenáctého století, žijící v Sýrii a Persii.“

Přednáška by pokračovala, kdybych manžela nechtyla za paži a nekývla směrem, odkud k nám zase spěchal jakýsi muž. Nebýt ošklivé jizvy na obličejí působil by docela sympaticky. Usoudila jsem, že je Němec, protože tamní studenti si zakládají na zvláštních znameních.

„Pan a paní Emersonovi, předpokládám,“ spustil, jenže dál se nedostal, protože Emerson se na něho vrhl a srazil ho k zemi.

„Prosím tě, Emersone, přestaň s tím,“ vykřikla jsem rozrušeně. „Omluvte, prosím, manžela, pane... Ehm...“

Emerson se zatvářil trochu provinile, pomohl neznámému na nohy a upravil si klobouk. „Dovolte, abych se představil,“ zachraptěl muž. „Jsem Erik von Raubritter. K vašim službám.“

Nemohla jsem jinak než obdivovat jeho sebeovládání. Jen málo lidí se dokáže zachovat klidně poté, co je někdo z ničeho nic knokautuje.

„Těší mě. Doktorka Nefret Forthová,“ pokynula jsem rukou k Nefret.

Von Raubritter z přehnané zdvořilosti málem sundal pracovní helmu; formálně se uklonil a Nefret ho s lehkým kývnutím hlavy a úsměvem vzala na vědomí. Než mohl pokračovat ve zdvořilostech, ozval se Emerson. „Kdo, k čertu –“

„Pan von Raubritter nepochybně patří do pracovního týmu pana Morgensterna, drahoušku,“ pronesla jsem výrazně zvýšeným hlasem, který umlčel i manžela. „Neměl jsi právo na něho takhle zaútočit.“

„Tak kdo byl ten před ním?“

„Který „ten“?“ zostražitěl von Raubritter.

„Ten černovlasý chlupatý chlap,“ zavrčel Emerson.

„Zahlédl jsem někoho odtud utíkat,“ poznamenal von Raubritter, evidentně pobavený tím popisem, „ale jen ze zadu. U nás určitě takový...“

„Byl celý zarostlý – představte si medvěda,“ napovídal Emerson.

Raubritter pokrčil rameny. „Nikoho takového neznám.“

„Aha,“ vrhl na mě Emerson výmluvný pohled. „Vidíš, Peabodyová?“

„Nevidím, Emersone.“

„Mělo by to být jasné, Peabodyová.“

„Není, Emersone.“

Von Raubritter se dobrosrdečně rozesmál. „Je zábavné poslouchat vřelou manželskou konverzaci. Jak jste

správně odhadli, jsem druhý zástupce pana Morgensterna. Jestli dovolíte...”

„Totéž prohlašuje tenhle džentlmen,“ ukázala jsem na pana Buddlea.

Buddle zakroutil hlavou. „Jen jsem opakoval, co mi sám řekl. Zastupuji zájmy svého zaměstnavatele.“

„Nemá na pracovišti žádné kompetence,“ uvedl von Raubritter tvrzení na pravou míru.

„Takže se tady porozhlédneme,“ rozhodl Emerson, „jen tak pro jistotu, zda pan Morgenstern něco nepřehlédl.“

Von Raubritter nás doprovázel, i když v poklusu, protože Emersonovým dlouhým krokům nikdo nestačil. Stejně tak pan Buddle – ten se tak zadýchával, že dočista ztratil řeč. Jakmile byli Emerson, Nefret a von Raubritter z doslechu, uchopila jsem pana Buddlea za paži a odvedla stranou.

„Musím vám něco říct. Je docela možné, že vám hrozí smrtelné nebezpečí.“ Nedokázala jsem si už déle nechat to nepříjemné tajemství pro sebe.

„Totéž mě napadlo, když váš manžel začal útočit na nevinné lidi,“ pronesl suše. „Muž přirovnaný k medvědovi je misionář, který čas od času přichází pozorovat naši práci. Jsou s panem Morgensternem dobří přátelé. Váš manžel mu ani neumožnil představit se.“

Nepovažovala jsem za nutné zastávat se Emersona, což ovšem bylo v dané situaci na místě. „Víte, v Káhiře jsme se setkali se zločincem a našli u něho kartičku s vaším jménem. Z jeho strany vám již nic nehrozí, ale může vám ublížit jeho komplic.“

Pan Buddle na mě hleděl s otevřenými ústy. „Kdo je ten muž?“

„Používal jméno Jidáš. Policie nezjistila jeho totožnost.“

„Tak ten váš Jidáš mi už neublíží? Paní Emersonová, obávám se, že vám horko zatemnilo mozek,“ pronesl blahosklonně. „Vyhledejte stín a odpočiňte si, ubohá ženo.“

Než abych ho uzemnila ostrou odpovědí, přidala jsem do kroku a dohnala Emersona. Věnoval mi tázavý pohled, ale neměla jsem náladu tlumočit mu rozhovor a vystavit pana Buddlea nebezpečí napadení.

V doprovodu zvědavých dětí a domorodců jsme míjeli obdělaná políčka, shluk skromných obydlí a palmový hájek, když tu se Emerson prudce zastavil a otočil se ke skupince žen. Jedna z nich byla vyšší, než Egyptanky obvykle bývají, a od hlavy k patě zahalená do černého. Emerson a já jsme jedno tělo a jedno srdce; dřív než on vím, co si myslí. A tak když přiskočil k ženě, zasáhla jsem dřív, než ji smetl k zemi.

„Pod burkou něco skrývá!“ křičel a odstrkoval mě.

Burka se v oblasti břicha ženě zvedala, avšak kdyby Emerson nebyl posedlý vidět v každém úkladného vraha, nejspíš by došel k logickému závěru. Ani když žena padla na kolena a vykřikla, nepřestával jí svírat rameno.

„Co zas, proboha, vyvádíš, Emersone!“ táhla jsem ho za paži. „Je těhotná.“

„Převlek za těhotnou ženu je našemu starému nepříteli Sétosovi podobný,“ bručel Emerson. „Podívej na ty oči, Peabodyová! Nejsou černé, ale hnědozelené.“

„Sétos není jediný, kdo má takové oči. Mohl se převléknout za těhotnou ženu, Emersone. Tahle však bude co nevidět rodit, a to by Sétos nedokázal předstírat, vid’?“

„Panebože!“ odskočil Emerson od ženy jako od rozpálených kamen. „Víš to jistě?“

„Ano,“ podpořila mě Nefret. „Pomozte nám ji odvést domů.“

Emerson se dokázal vypořádat s krvavými ranami včetně vlastních, ale nyní couvl a upřel na nás vylekaný pohled. „Nevadí,“ řekla jsem. „Běž raději pryč, zvládne to i bez tebe.“

Což jsme dokázaly. Za dvacet minut jsme vyšly z domu a zahlédly, jak Emerson opodál přechází sem tam. „Tak co? Je v pořádku?“ přivítal nás ustaraně. „A dítě?“

„Oba jsou zdraví,“ ujistila ho Nefret. „Její matka byla nadšená, že její dům poctily návštěvou paní doktorka a slečna. Nedala jinak, než abychom si u ní vypily čaj a pojedly fíky. Ženu jsem vyšetřila a ujistila ji, že dítě se narodí už za pár dnů. Není to její první, přestože jí nemůže být víc než patnáct či šestnáct.“ Při poslední větě přelétl Nefret po tváři stín.

Mé pomůcky v kapsách pracovního opasku se přes občasné Emersonovy průpovídky opět ukázaly jako užitečné. Nosím s sebou totiž stále lahvičkou s vodou a alkohol – ten ve formě whisky, abych ho mohla využít jako dezinfekci i povzbuzovalo. Nefret si kápala trošku na kapesník a očistila si ruce, zatímco já jsem si diskrétně trochu lokla. Jestli milovaný manžel nepřestane útočit na lidi, budu nutně potřebovat posilňování.

Pokračovali jsme v cestě, dokud jsme nevyšli na hollou poušť. Buddle se ztratil z dohledu, ale jakmile jsme se přiblížili k místu, kde pracovali Morgensternovi dělníci, zahlédla jsem, že nás von Raubritter pozoruje poněkud nedůvěřivě. Při vší úctě k nepřítomnému Morgensternovi jsme uznali, že pracuje téměř stejně procesuálně jako Emerson a já. Ukázal nám jak podél místa, které považoval za hlavní městskou ulici, metodicky odkrýval struktury a definoval je. Šlo o zajímavou směsici výstavních vil, nízkých domků a dalších různorodých staveb. Dělníci se ještě nedostali k základům, protože museli odstraňovat na nádvoří velké množství suti. Von Raubritter jim něco důrazně řekl, a okamžitě přestali pracovat.

Příkaz přišel bohužel příliš pozdě; zbývalo odměst pár centimetrů písku a i já jsem si všimla tvaru příliš hrana-tého, než aby šlo o přírodní formu. Emerson se s hlasi-

tým výkřikem vrhl na kolena a začal rukama odhrabávat zbytek písku. „Emersone! Ne, profesore!“ zvolali jsme s von Raubritterem současně – a zbytečně. Jakmile Emerson zvěří významný nález, dá se odtáhnout z místa jen násilím.

„Je to hlava královny nebo princezny,“ usoudil Emerson a vstal. „Část složené sochy. Koruna by tvořila samostatnou část připojenou pomocí tohohle výčnělku. Jak vidíš, Peabodyová, skulptura je nedokončená. Povrch není vy-
leštěný a slabá linka od obočí k bradě ukazuje, že sochař minil v práci pokračovat.“

Von Raubritter přidal zasvěcený dodatek. „Toto místo považujeme za dílnu sochaře Tutmose. Pan Borchardt byl prý u vytržení, když se v sutí našlo slonovinové stínítko očí pro koně s vyrytým jménem Tutmose a jeho povolání: byl Tutanchámonův oficiální dvorní sochař. Od doby, kdy práce převzal pan Morgenstern, jsme odhalili víc než tu-
cet sádrových odlitků obličejů a celých hlav, pomůcky i nádoby s barvami.“

Emerson zvedl obočí. „Je to žena. Myslíte, že může jít o královnu Nefertiti?“

Potlačila jsem nutkání dloubnout Emersona něčím ostrým do žeber, ale protože jsem nemínila použít během jedné hodiny podruhé svůj parazol, spokojila jsem se s ti-
chým pokáráním. „To nebylo moudré, Emersone. Podívej se na ně.“

Oni byli obvyklí podezřelí – vykradači hrobek a ostatní ničemové skrytí v hloučku místních zvědavců. Zastavili se, když jsme se zastavili my, pochopitelně v bezpečné vzdálenosti od Emersona. Brblali a poštuchovali se, aby získali co nejlepší výhled. V muži se skleněným okem a bílým obočím jsem poznala Mahmúda Farouka, mému pohledu neunikla ani neštovicemi poďobaná tvář Mustafy Ahmeda, s nímž jsme měli co do činění během prvního

pobytu v Amarně. Jestli se mezi přihlížejícími skrýval také Sétos, pak dobře zamaskovaný.

„Večer budou zpátky,“ pokračovala jsem, „protože vědí, že kde se odkryje jedna věc, můžou najít další.“

„To nedovolím,“ prohlásil Emerson velmi hlasitě svým pověstným barytonem. „Zůstanu tady celou noc! Ať někdo zkusí pokoušet Mistra kleteb –“

„Dal jsi jasně najevo své rozhodnutí, drahý, a teď předej štětec panu von Raubritterovi. Máme za sebou rušný den. Ráda bych něco snědla a odpočinula si.“

Emerson poslechl a pak trochu neochotně podal Raubritterovi náš dopolední objev – dřevěnou hlavu sošky. Raubritter se zhluboka nadechl. „Vážím si vaši nabídky hlídat na našem pracovišti, profesore, ale to je má povinnost. Při vší úctě k vám se obávám, že pan Morgenstern by – ehm –“

„Nesouhlasil, aby se někdo vměšoval do vaší práce,“ dokončila jsem větu místo něho. „A máte pravdu. Už se to nebude opakovat. Pochybují, že se během noci vyskytnou problémy. Přeju dobrý den. Pojdme, drahý.“

Emerson tušil, že dostane vyhubováno (tímto výrazem ovšem hodně přeháněl). Mé mírné výtky týkající se přiměřeného chování většinou bral na vědomí. I nyní mi nabídl rámě a vraceli jsme se k parníku. V salonu se Nefret diskrétně vzdálila.

„Předpokládám,“ začal Emerson, „že dostanu lekci, abych nestrkal nos do věcí, po kterých mi nic není. Hergot, Amelie, nemůžu přece dovolit –“

Oslovil mě křestním jménem, což věstilo, že jsem upadla v nemilost. Jinak mi totiž říká mým dívčím příjmením „Peabodyová“. Vyjadřuje tím úctu a náklonnost. Já jsem však nemínila couvnout.

„Opakovaně jsem žádala, abys mi vysvětlil své divné chování, a díky našemu vzájemnému poutu jsem doufala,

že to učiníš dobrovolně. Jak vidím, pouto zesláblo, proto se ptám: „Proč neustále fyzicky útočíš na osoby, které tě ničím neprovokují? Víš něco, co já nevím? Jestli se toho zlozvyku nezbavíš –“

„Přestaň s těmi nesmysly, Peabodyová!“ odsekl Emerson. Přitom si mnul bradu, až zrudla. „Nemám nové zlozvyky a chovám se dokonale racionálně – ostatně jako vždy.“

„V tom případě mi jistě rád vysvětlíš důvod těch výpadů.“

„K čertu, nic jiného mi nezbývá,“ zamumlal Emerson, „stejně bys to ze mě vypáčila. Vlastně mě překvapuje, že tě to už nenapadlo. Kdo jiný by tě měl ochraňovat než já?“

„Aha. Bojíš se, že se v Amarně pohybuje další maskovaný zločinec. Ach, tímto své chování dostatečně vysvětluješ a uklidnila jsem se.“

„Tohle mě, Peabodyová, vůbec nenapadlo! Copak by si někdo dovolil na tebe zaútočit před tolika svědky... a navíc v mé přítomnosti? Oba víme, že je tady Sétos a možná čeká na příležitost, aby tě znovu unesl.“

„To je dost dobře možné,“ přikývla jsem, „obzvlášť jestli pan Morgenstern skutečně vykotal něco významného. Nové objevy představují magnet pro místní zloděje, i ty z kontinentu. Sétos nemůže být například pan Buddle, ten je nejmenší o patnáct centimetrů menší.“

„Však jsem Buddleho nenapadl,“ podotkl Emerson oprávněně. „Sétos se může klidně maskovat jako von Raubritter – je stejně vysoký a jako maskovací prvek zvolil jizvu, aby odvedl pozornost od jiných znaků.“

S potěšením jsem přikyvovala, protože Emerson jednoznačně dokazoval, že je při smyslech. „Výborně, drahý. Osobně tipuju jako pravděpodobnějšího kandidáta toho černovlasého chlapíka. Nemůžeme mu říkat „chlupatý chlap“, jistě má pádný důvod pohybovat se v okolí. Podle

pana Buddleho je misionář, který se potuluje po okolí, ale je třeba si to ověřit u Selima. Kde vůbec je?“

„Na pracovišti – hlídá dělníky.“

„Tam jsme měli být – a ne sedět tady a dumat nad povolením pana Morgensterna,“ prohodila jsem.

„Je to snad moje vina, Peabodyová? Chybí mi polovina štábu, takže dneska není do čeho píchnout. A kde, sakra, je Ramses? Před měsícem jsem mu psal, že je s Daúdem potřebuju. Jak se mám soustředit na práci, když mě neustále něco rozptyluje? V první řadě jde o tvé bezpečí, drahoušku.“ Vykročil ke mně s rozevřenou náručí. Miluju Emersonova objetí a doufala jsem, že i tentokrát ho blízký kontakt příjemně naladí. Naneštěstí právě když jeho úmysly nabíraly jasný záměr, oznámil neutrální hlas, že je čas k obědu.

Hlas patřil našemu báječnému sluhovi Hamúnovi. Všem sloužícím se líbilo, jak jsme k sobě s manželem „přátelští“, jenže Emerson ani já jsme zrovna nestáli o to být při „přátelení“ spatření.

Nefret se rozhodla poobědvat ve své kabině, já s Emersonem na horní palubě. Za příznivého počasí jako dnes jsme to mívali ve zvyku. Obloha byla modrá a vzduch tak průzračný, že jsme mohli pozorovat okolní útesy vybledlé sluncem do žlutavého odstínu.

Hned po návratu jsem poslala pro Selima.

„Dobře že jsi tady, Selime. Přisedni si,“ pokynul mu Emerson.

Selim poděkoval přikývnutím. „Mistře kleteb, právě jsem se vyptal místních na toho zarostlého muže. Jmenuje se Theodor Dullard a káže o Ježíšovi.“

„Prokristapána!“ zděsil se Emerson.

„Emersone!“ okřikla jsem ho.

„Možná jsi, drahá, zapomněla, že Ježíš je muslimy považován za proroka. Měli bychom Dullarda varovat, Selime. Pro muslimy není přípustné přestoupit na jinou víru.“

„Káže křesťanům,“ upřesnil Selim.

„Křesťanství vyznávali nejstarší Egypťané. Muslimští dobyvatelé náboženství zpočátku tolerovali, později jeho vyznavače příležitostně pronásledovali. V některých oblastech Egypta křesťanství převažovalo. I v této oblasti byla koptská vesnice, ale my jsme neměli potíže, protože dělníci byli do určité míry spřízněni s Abdulláhem a oddaní muslimové. Kázat křesťanům, jak uvedl Selim, nebylo zakázáno, protože tomu nikdo – samozřejmě kromě Koptů – nepřikládal význam.“

„Pan Dullard je tedy misionář,“ shrnula jsem.

„Občas se tu objevují, že?“ Emerson odsunul talíř a sáhl po dýmce. „Člověk by předpokládal, že si konečně uvědomili marnost svého snažení.“

„Když někdo přijme boží poslání, těžko od něho upouští,“ řekla jsem. „Emersone, myslím, že panu Dullardovi dlužíme omluvu. Pozvěme ho na čaj... Jestli souhlasíš.“

„Jakápak omluva!“ odsekl Emerson. „Odmítám se tomu chlapíkovi omlouvat, ale klidně si s ním vypiju čaj. Víš, Selime, kde bydlí?“

„V Deir el-Mowass u Koptů,“ odpověděl Selim pohotově. „Pošlu za ním Daúda s dopisem, jestli chcete.“

Odešla jsem k psacímu stolu a napsala krátké přátelské pozvání. „Ať Daúd počká na odpověď.“

Beru na sebe částečnou odpovědnost za to, co následovalo. Vzhledem k únavě jsem nepostřehla známý záblesk v Emersonových očích.

TŘI

JAKMILE PAN DULLARD ODPOVĚDĚL, že naše pozvání přijímá, naplánovala jsem opulentní hostinu – množství čaje, moučníky a tradiční anglické bochánky s jahodovým džemem. Z vlastní zkušenosti jsem věděla, že kdykoli se misionáři ocitnou u bohatě prostřeného stolu, zmocní se jich neovladatelná chuť k jídlu. Nedívím se tedy, že se farnosti starají o to, aby jejich vyslanci sloužili jako příklad křesťanské skromnosti.

Cestou do kabiny jsem opatrně zaklepala na Nefret. Neodpovídala, a tak jsem nakoukla dovnitř. Dívka tvrdě spala. Hned se mě zmocnilo pokušení taky si zdřímnout, ale potřebovala jsem smýt ze sebe saze po cestě vlakem a pobytu venku, upravit si vlasy a vybrat vhodné šaty na setkání s panem Dullardem.

Host se dostavil přesně ve čtyři. Jen s námahou jsem odvracela pohled od té neobyčejné postavy. Kdyby byl bosý, jistě by měl nohy porostlé hustými chlupy jako ruce. Zřetelně mě pozdravil vysoko posazeným hlasem a já se taktak ovládala, protože kontrast jeho zjevu a hlasu byl extrémní.

Doprovodila jsem pana Dullarda do salonu, stručně omluvila Emersonovo chování, protože od něj samotného

jsem to za žádných okolností nemohla čekat. Považoval to za absurdní – pokud jsem dobře slyšela – protože jeho hlas, proložený pozoruhodným množstvím kleteb, burácel v ozvěně, až mi v uších zaléhalo. Zatímco jsme čekali na čaj, sklouzla jsem do obligátní konverzace o počasí. Host odpovídal zdvořile, zato Emerson každou chvíli posměšně odfrkl.

Misionář se pustil do jídla s nepředstíranou chutí. Právě dopíjel třetí šálek čaje, když Emerson z ničeho nic natáhl ruku přes stůl a zatahal ho za vousy.

Dullard upustil šálek, zavřeštl bolestí a nepochybně i překvapením. Emerson ještě několikrát zatahal a pak vousy pustil.

„To přeháníš, Emersone!“ vykřikla jsem. „Okamžitě se panu Dullardovi omluv.“

„Neomluvím,“ odpověděl Emerson lhostejně. „Musel jsem se přesvědčit, že jeho zarostlý zjev není maska.“

Dullardovi se v očích zaleskly slzy. „Jste strašně nedzdvořilý, pane. Proč se vysmíváte mému vzhledu? To nešťastné dědictví nás nesmírně trápí, zejména mé sestry.“

„Proboha, přestaňte bulit,“ vyštěkl na něho Emerson, „a chovejte se jak chlap. K čemu omluva za něco, co nemůžete změnit?“

„Emersone,“ oslovila jsem rázně manžela, „prohlédni si oči pana Dullarda.“

„A proč, sakra?“

„Jakou mají barvu? A jaký je Sétosův znak, který nemůže zamaskovat?“

„Hmm...“ zafuněl Emerson. Znal odpověď, jen byl příliš paličatý, aby připustil, že se zachoval neuváženě.

„Sétos má zelenohnědé oči, kdežto pan Dullard tmavě hnědé.“

Emerson tradičně vychrtil odůvodnění své neomalelosti. „Víš přece, že už v osmdesátých letech minulého

století vynalezli barevné oční čočky. Jestliže se někdo chce dokonale maskovat, snadno změní barvu očí.“

„Vůbec ne, Emersone. Již dříve jsem se ujistila, že pan Dullard tyhle věcičky nepoužil,“ pronesla jsem po krátkém pohledu do očí našeho hosta.

„Tak proč dnes ráno utekl?“

„Protože jste mě povalil na zem a začal do mě bušit!“ kvíkl Dullard.

„Pak jste utekl.“

„To jsem se měl nechat dál mlátit?“

„Zbaběle jste utekl!“ prohlásil Emerson vítězoslavně zvučným hlasem.

„Mé náboženské přesvědčení mi brání ublížit božím dětem.“ Dullardovi cukalo levé oko, téměř zakryté huňatým obočím. „Proto jsem raději utekl, než abych se bránil.“

Emerson bojovně vysunul přední čelist. „Pokoušíte se tvrdit, že byste mi ublížil?“

„Než jsem začal šířit slovo boží, věnoval jsem se téměř patnáct let profesionálně wrestlingu. Cestoval jsem v karavanu po celém yorskhirském hrabství. Říkali mi Černovous. V Německu pak Schwarzbär, což v překladu znamená Černý medvěd. Nikdy mě nepřemohl člověk ani zvíře.“

„Nechte si ty báchorky,“ ušklíbl se manžel.

Považovala jsem za nutné tento planý rozhovor ukončit. „Smím se, pane Dullarde, zeptat, jaká organizace vás platí?“

„Osvícené bratrstvo církve Otce, Syna a Ducha svatého. Jsme skupinka hluboce oddaných věřících šířících naši víru po celém světě. Mise představuje kruté odříkání, protože jsme odkázáni pouze na dobročinnost cizích lidí.“

Emersonovi se z hrdla vydralo tlumené heknutí.

„Ještě dortíček, pane Dullarde?“ pospíšila jsem si s nabídkou ve snaze zakrýt manželovu trapnou reakci.